

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1362/2023
31.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Дубравке Дамјановић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Миролуба Томића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Стефана Јаковљевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 383/22 од 14.03.2023. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 102/23 од 13.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2024. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Стефана Јаковљевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 383/22 од 14.03.2023. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 102/23 од 13.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К 383/22 од 14.03.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и изречена му је судска опомена. Окривљени је обавезан на плаћање паушала суду и трошкова поступка приватном тужиоцу.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1 102/23 од 13.10.2023. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног и пуномоћника приватног тужиоца изјављене против пресуде Основног суда у Ваљеву К 383/22 од 14.03.2023. године, па је побијана пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Стефан Јаковљевић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и 11) и члан 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од

значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд побијаном правноснажном пресудом прекорачио оптужбу. Наиме, првостепени суд је у изреци правноснажне пресуде у делу чињеничног описа кривичног дела самоиницијативно додао: „ чиме је увредио приватног тужиоца ББ из ... тако што се...“, којег описа нема у поднетој кривичној тужби.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП постоји уколико је пресудом оптужба прекорачена, дакле суд исту чини тиме што, противно одредби члана 420. став 1. ЗКП, пресудом прекорачује оптужбу приватног тужиоца у смислу повреде субјективног или(и) објективног идентитета оптужбе и пресуде на штету окривљеног.

Према садржини приватне кривичне тужбе, окривљени АА је „...противећи се да приватни тужилац буде кандидат, обратио свим присутнима:“ Не може он да буде председник стамбене заједнице, он је лопов, покрао је пола Диве“, док је у чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде окривљени „...увредио приватног тужиоца ..., тако што се, противећи се да приватни тужилац буде кандидат за председника стамбене заједнице, обратио свим присутним речима:“ Не може он да буде председник Стамбене заједнице, он је лопов, покрао је пола Диве“.

По налажењу Врховног суда у конкретном случају суд није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА, обзиром да се правноснажна пресуда односи на исто лице - окривљеног АА и на кривично дело које му је стављено на терет приватном кривичном тужбом приватног тужиоца - кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, као и имајући при томе у виду да су битна обележја бића кривичног дела иста и у приватној тужби приватног тужиоца и у изреци побијане правноснажне пресуде. Ово имајући у виду да из списка предмета произилази да је у приватној тужби приватног тужиоца јасно опредељено да се радња извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, састоји у вређању приватног тужиоца на описани начин, те по налажењу овога суда, наведеном формулацијом радње извршења односно уношењем речи „увредио приватног тужиоца ББ из ... тако што се...“ у изреци правноснажне пресуде, суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио објективни идентитет између оптужбе и пресуде када је у питању објективно законско обележје предметног кривичног дела, јер је, на тај начин измењен чињенични опис кривичног дела из изреке пресуде остао у границама чињеничног основа приватне тужбе, тј. у границама чињеница и околности на којима се приватна тужба заснива, а из којих произилазе сва законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика.

Стога Врховни суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног АА - да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред наведеног у поднетом захтеву се истичу и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, наводима да је изрека пресуде неразумљива, као и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, из разлога што побијана пресуда нема довољно разлога о битним чињеницама, а дати разлози су нејасни и у знатној мери противречни. У преосталом

делу захтева бранилац окривљеног оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа дату од стране суда наводима да је суд чињенично стање утврдио на основу исказа само једног саслушаног сведока, иако је током поступка саслушано шест сведока који су очевици догађаја, али је кривица окривљеног утврђена само на основу исказа ВВ, што је неприхватљиво. Поред наведеног, бранилац закључује да садржина речи, наведених у правноснажној пресуди, представљају нешто што је окривљени чуо од трећих лица и пренео даље и као такво се не би могло подвести под кривично дело увреде.

Како битна повреда одредаба кривичног постука из члана 438. став 1. тачка 11), став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотупно утврђено чињеничног стања не представљају законом дозвољен разлог, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, Врховни суд се није упуштао у оцену истих.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Стефана Јаковљевића, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП, наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Дубравка Дамјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић